

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย
2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานครกับส่วนภูมิภาค

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2533 จากโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร และส่วนภูมิภาคทั้ง 10 โรงเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยแบ่งเป็นตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร 5 โรงเรียน จำนวน 230 คน และตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในส่วนภูมิภาค 5 โรงเรียน จำนวน 197 คน รวมตัวอย่างประชากรที่ใช้วิจัยในครั้งนี้ทั้งสิ้น 427 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วจึงสร้างเครื่องมือเพื่อใช้วิจัย ได้แก่ แบบทดสอบทดลอง 2 ชุด เป็นแบบทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบทดสอบทั้ง 2 ชุด มีอย่างละ 150 ข้อ ซึ่งประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบเลือกคำตอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก มีจำนวน 100 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นแบบเลือกคำตอบชนิดปรนัย 2 ตัวเลือก มีจำนวน 50 ข้อ

ในการวิเคราะห์และปรับปรุงแบบทดสอบทดลองทั้ง 2 ชุดนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2532 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 60 คน เพื่อวิเคราะห์ข้อสอบหาค่าระดับความยากและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแต่ละข้อ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ระดับความยากระหว่าง .20 ถึง .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ได้ 150 คำ สร้างเป็นแบบทดสอบจริง 1 ชุด มีจำนวน 150 ข้อ ประกอบด้วย 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบเลือกตอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก มี 100 ข้อ และตอนที่ 2 เป็นแบบเลือกตอบชนิดปรนัย 2 ตัวเลือก มี 50 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรในกรุงเทพมหานครด้วยตนเอง สำหรับกลุ่มตัวอย่างประชากรในส่วนภูมิภาค ผู้วิจัยได้จัดส่งทางไปรษณีย์โดยมีหนังสือขอความร่วมมือจากฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยของโรงเรียนต่าง ๆ ช่วยเก็บรวบรวมให้

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างประชากรตอบมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ คือ ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐาน เลขคณิตค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที แล้วจึงนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบทดสอบเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร และส่วนภูมิภาค ส่วนใหญ่เป็นหญิง ชอบและสนใจเรียนวิชาภาษาไทยในระดับปานกลาง ทักษะทางภาษาที่ชอบ คือ การอ่าน และสอบวิชาภาษาไทยได้คะแนน 3
2. ลักษณะของคำที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร และส่วนภูมิภาค เขียนสะกดผิดมากเป็นอันดับ 1 คือ ตัวสะกด รองลงมา คือ ตัวการันต์ และประวิสรรชนีย์ผิด

3. คำที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัถบวงมหาวิทยาลัยใน กรุงเทพมหานคร เขียนสะกดผิดมากที่สุด ได้แก่คำว่า "ลอกแลก" รองลงมา ได้แก่คำว่า "เงินทรอง" และคำที่เขียนสะกดผิดน้อยที่สุด ได้แก่คำว่า "จิตใจ"

4. คำที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัถบวงมหาวิทยาลัยใน ส่วนภูมิภาค เขียนสะกดผิดมากที่สุด ได้แก่คำว่า "ลอกแลก" รองลงมา ได้แก่คำว่า "ปาดิโมกษ์" และคำที่เขียนสะกดผิดน้อยที่สุด ได้แก่คำว่า "สับปะรด"

5. ผลการเปรียบเทียบความสามารถของกลุ่มตัวอย่างประชากรระหว่างนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัถบวงมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานครกับในส่วนภูมิภาค ปรากฏว่ามีความสามารถไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการพิจารณาลักษณะของคำที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัถบวงมหาวิทยาลัย ทั้งในกรุงเทพมหานคร และส่วนภูมิภาคเขียนสะกดผิดมากที่สุด เป็นคำ ๆ เดียวกัน ได้แก่คำว่า "ลอกแลก" ซึ่งเป็นการทดสอบการใช้วรรณยุกต์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคำว่า "ลอกแลก" เป็นคำที่ผันรูปกับเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน เพราะ "ล" เป็นอักษรต่ำ อีกทั้งคำนี้เป็นคำที่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 เขียนว่า "ลอกแลก" ซึ่งไม่ปรากฏรูปวรรณยุกต์ (ราชบัณฑิตยสถาน 2531 : 712) แต่ตามหลักภาษาไทยแล้วควรจะต้องเขียนสะกดว่า "ล่อแลก" ซึ่ง สมศรี ธรรมนิหัตน์ และคณะ (2529 : 105) อธิบายว่า พยางค์ที่ประสมด้วยสระเสียงยาว เมื่อเติมรูปวรรณยุกต์แล้วจะออกเสียงเป็นเสียงสั้น เช่น สอง เป็น ล่อง หอน เป็น ห่อน

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ยึดถือการเขียนสะกดคำตามที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ดังนั้นจึงกำหนดให้เขียนสะกดว่า "ลอกแลก"

เมื่อการกำหนดคำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานไม่สอดคล้องกับหลักภาษาไทย จึงมีผลทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ตอบแบบทดสอบนี้เกิดความสับสน และเขียนสะกดคำว่า "ลอกแลก" ผิดมากที่สุด

อย่างไรก็ตาม เมื่อพบข้อขัดแย้งเช่นนี้แล้ว ก็ควรจะได้ศึกษาในโอกาสต่อไปว่า มีคำใดอีกบ้างที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2525 แล้วเขียนสะกดไม่สอดคล้องกับหลักภาษาไทย เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไข หรือหาข้อตกลงต่อไปว่าจะกำหนดให้เขียนอย่างไรจึงจะถูก หรือให้เขียนได้ทั้ง 2 แบบ

จากจำนวนคำในแบบทดสอบทั้งหมด 150 คำ คำที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร เขียนสะกดผิดมากรองลงมา เป็นอันดับที่ 2 ได้แก่คำว่า "เงินตรอง" ซึ่งอาจเนื่องมาจากนักเรียนไม่ทราบความหมาย และไม่เคยได้ใช้คำนี้มาก่อน จึงนำไปเทียบกับคำว่า "ทดลอง" ซึ่งความหมายต่างกัน จึงทำให้เขียนสะกดผิดมากดังที่สิทธิศักดิ์ โหมดหิรัญ (2526 : 91) กล่าวว่า เมื่อนักเรียนเขียนสะกดคำไม่ได้ก็มักจะพยายามโยงไปหาคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำนั้น หรือคำที่นักเรียนเคยชิน และคิดว่าใช้แทนกันได้ สำหรับคำที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในส่วนภูมิภาคเขียนสะกดผิดมากเป็นอันดับที่ 2 ได้แก่คำว่า "ปาติโมกข์" ซึ่งอาจเป็นเพราะคำนี้มีลักษณะซับซ้อน มีตัวการัตน์ นักเรียนที่ไม่ได้สังเกตและไม่ได้ศึกษามาก่อนจึงเขียนสะกดผิด

คำที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร เขียนสะกดผิดน้อยที่สุดได้แก่คำว่า "จิตใจ" และคำที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาคเขียนสะกดคำผิดน้อยที่สุด ได้แก่คำว่า สับปะรด ซึ่งทั้ง 2 คำนี้เป็นการทดสอบเรื่องการตัดหรือเติมตัวอักษร แสดงว่าคำทั้ง 2 คำนี้จัดอยู่ในคำที่เขียนสะกดง่าย ไม่ซับซ้อน และเป็นคำที่นักเรียนพบเห็นเป็นประจำ จึงทำให้ไม่เกิดปัญหาในการเขียนสะกดคำ ดังที่ บุปผา ชังนุก (2524 : 108) กล่าวว่า คำที่มีความยาว มีความซับซ้อน คำควบกล้ำ จะเขียนสะกดยากกว่าคำที่ไม่ซับซ้อนและสั้น

เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครกับส่วนภูมิภาคแล้ว พบว่า มีความสามารถไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าแนวทาง การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย นั้นเป็นแบบอย่างเดียวกัน เพราะฉะนั้นไม่ว่าโรงเรียนจะอยู่ในกรุงเทพมหานคร หรือส่วนภูมิภาค ความสามารถของนักเรียนจึงไม่แตกต่างกัน

อีกประการหนึ่งที่สำคัญ คือ ขณะนี้รัฐบาลและหน่วยงานเอกชนต่าง ๆ ได้หันมาให้ความสนใจการอนุรักษ์ภาษาไทยอย่างจริงจัง ๆ จึง ๆ ด้วยการสนับสนุนให้คนไทยใช้ภาษาไทยในการพูดการอ่าน และเขียนอย่างถูกต้อง จะเห็นได้จากการที่ราชบัณฑิตยสถานจัดพิมพ์ชุดเอกสารเผยแพร่ความรู้ทางภาษาไทย เช่น เอกสารชุดอ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร เอกสารชุดการใช้เครื่องหมายวรรคตอน นอกจากนี้สื่อมวลชนได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากในการสนับสนุนการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง จะเห็นได้จากการเสนอรายการเกี่ยวกับภาษาไทย เช่น รายการภาษาไทยวันละคำ รายการรักษาภาษาไทย เป็นต้น ดังที่คณะกรรมการเผยแพร่ความรู้ภาษาไทยทางสื่อมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2528 : ก) กล่าวว่า รายการภาษาไทยวันละคำเป็นโครงการหนึ่งที่ช่วยเผยแพร่ความรู้ภาษาไทยให้แก่ผู้ชม และเป็นโครงการที่จะกระตุ้นให้คนไทยหันมาสนใจภาษาไทยมากขึ้น ได้ช่วยทักท้วงสิ่งที่พบเห็นกันอยู่เสมอ ๆ ว่า มีการเขียนผิด ออกเสียงผิด และใช้คำที่ผิดความหมายอย่างไรบ้าง ดังนั้นเมื่อสื่อมวลชนซึ่งเป็นสื่อที่เผยแพร่ข่าวสารความรู้ได้ใกล้ชิดประชาชนมากที่สุดช่วยกันนำเสนอความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง จึงมีผลให้ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร และในส่วนภูมิภาคไม่แตกต่างกัน

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ส่งผลให้ความสามารถของนักเรียนไม่แตกต่างกัน คือ ระยะเวลาที่ผู้วิจัยไปดำเนินการทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น เป็นระยะที่นักเรียนกำลังเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำ หรือได้เรียนจบไปแล้ว ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบการเขียนสะกดคำนี้ได้อยู่ในเกณฑ์ดีเหมือนกันทั้งนักเรียนโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร และส่วนภูมิภาค

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาริตถ์สังกัถบวงมหาวิทยาลัย มีข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ดังนี้

1. ครูผู้สอนภาษาไทยรวมทั้งครูผู้สอนวิชาอื่น ๆ ควรจะถือเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบโดยตรงที่จะสนับสนุนให้นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง
2. ครูซึ่งเป็นผู้ที่ใกล้ชิดนักเรียน และได้รับการมอบหมายให้เป็นแบบอย่างของนักเรียน ครูจึงควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง และคล่องแคล่วทั้งในเวลาเขียนบนกระดาน และตรวจงานของนักเรียน ดังนั้น ครูจึงต้องหมั่นศึกษาค้นคว้า และทบทวนทักษะการเขียนตลอดจนทักษะการใช้ภาษาอื่น ๆ อยู่เสมอ
3. ในระยะเวลาก่อนเปิดภาคการเรียนใหม่ ครูควรจะได้เตรียมตัวเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการสอนเขียนสะกดคำ เช่น รวบรวมคำที่จะให้นักเรียนเรียนตลอดปีมาทำบัญชีเรียงลำดับประเภทของคำ ศึกษารายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ รวบรวมและจัดทำอุปกรณ์การสอนให้พร้อม และเตรียมวิธีการสอนการเขียนสะกดคำไว้หลาย ๆ วิธี
4. การที่จะให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำเป็นอย่างดีนั้น ครูควรจะได้กระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดจนให้นักเรียนรับผิดชอบจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำขึ้นด้วย เช่น นักเรียนจัดการแข่งขันเขียนสะกดคำในระดับชั้น
5. ครูควรฝึกให้นักเรียนใช้พจนานุกรม เมื่อต้องการศึกษาค้นคว้าคำที่ไม่แน่ใจว่าเขียนสะกดอย่างไร ดังนั้น ครูจึงควรจัดมุมหนังสือในห้องเรียนและวางหนังสือประเภทพจนานุกรมเพื่อให้นักเรียนศึกษาค้นคว้า และทางโรงเรียนควรจัดหาพจนานุกรมเก็บไว้ที่ห้องสมุดอย่างพอเพียงด้วย
6. ครูควรให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำบ่อย ๆ โดยเลือกคำอื่น ๆ ที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ในหนังสือแบบเรียนของนักเรียน แต่มีลักษณะคล้าย ๆ กัน อาศัยหลักเกณฑ์เดียวกันมาให้นักเรียนได้ฝึกทำด้วย เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้แก่นักเรียนและในการตรวจแบบฝึกหัดนี้ ครูควรตรวจอย่างละเอียด และแก้ไขคำที่นักเรียนเขียนสะกดผิดให้เห็นอย่างชัดเจน อีกทั้งครูควรนำมาอธิบายในชั้นเรียนด้วย
7. ครูต้องชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่าการเขียนสะกดคำในสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ อาจมีข้อผิดพลาดได้ นักเรียนควรพิจารณาอย่างรอบคอบ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่องความสามารถในการเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กับนักเรียนโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถ
2. ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่องความสามารถในการเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน
3. ควรมีการศึกษาวิจัยเฉพาะความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยว่ามีความสามารถอยู่ในเกณฑ์ใด
4. ควรมีการวิจัยทดลองการสอนการเขียนสะกดคำด้วยวิธีต่าง ๆ กับนักเรียนโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย